

Sygn. akt: WZ 8/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Jerzy Steckiewicz

Protokolant: Ewa Śliwa

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej płk. Ireneusza Szeląga w sprawie ppłk. rez. Z. J. podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 130 § 2 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 22 lipca 2015 r., zażalenia Wojskowego Prokuratora Okręgowego w Warszawie na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 lipca 2015 r., sygn. akt: Kp. 31/15, przedłużające czas trwania środka zapobiegawczego tymczasowego aresztowania na okres jednego miesiąca, tj. do dnia 15 sierpnia 2015 r.,

postanowił

zmienić zaskarżone postanowienie poprzez przedłużenie okresu stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec ppłk. rez. Z. J., do dnia 15 października 2015 r.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 lipca 2015r. przedłużono czas trwania środka zapobiegawczego tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec ppłk. rez. Z. J., podejrzanego o popełnienie

przestępstwa z art. 130 § 2 k.k., na okres kolejnego miesiąca, tj. łącznie do dnia 15 sierpnia 2015 roku.

Zażalenie na to postanowienie złożył Wojskowy Prokurator Okręgowy w Warszawie, zarzucając Sądowi pierwszej instancji błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne uznanie, że:

- przedłużenie dotychczas stosowanego środka zapobiegawczego tymczasowego aresztowania tylko o jeden miesiąc tj. do dnia 15 sierpnia 2015r. zabezpieczy prawidłowy tok prowadzonego postępowania przygotowawczego, w sytuacji, kiedy wydanie opinii, bez których nie da się zakończyć śledztwa, implikujących dalsze czynności dowodowe, planowane jest do końca sierpnia 2015r.;
- obawa bezprawnego wpływania na bieg postępowania karnego oraz ucieczki lub ukrywania się podejrzanego wynika jedynie z domniemania orzeczenia wobec niego surowej kary (art. 258 § 2 k.p.k.), w sytuacji, gdy uzasadniona obawa „matactwa” procesowego oraz ucieczki podejrzanego za granicę i ukrywania się przed polskimi organami, w tym także przy pomocy obcych służb, wynika również z realiów i ustaleń dowodowych niniejszej sprawy uprawdopodobniających prawidłowość treści i kwalifikacji prawnej przedstawionego zarzutu popełnienia zbrodni szpiegostwa (art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.).

W konkluzji autor środka odwoławczego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez przedłużenie okresu tymczasowego aresztowania stosowanego wobec ppłk. rez. Z. J. s. W. (ostatnio z Departamentu [...] Ministerstwa Obrony Narodowej), nr PESEL [...], podejrzanego o to, że:

od bliżej nieustalonego dnia sierpnia 2011 r. do dnia 15 lipca 2014 r. brał udział w działalności obcego wywiadu przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, udzielając temu wywiadowi wiadomości, informacji, kopii oraz oryginałów dokumentów, w tym również noszących klauzulę niejawności, których przekazanie może wyrządzić szkodę Rzeczypospolitej Polskiej, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 130 § 2 k.k. o 3 miesiące tj. do dnia 15 października 2015 r.

W toku posiedzenia w dniu 22 lipca 2015r. Wojskowy Prokurator Okręgowy w Warszawie wnosił o uwzględnienie zażalenia, a obrońca podejrzanego wnosił o nieuwzględnienie środka odwoławczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest zasadne. Fakt popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa został w dużym stopniu uprawdopodobniony. Wskazują na to dowody znajdujące się na kartach: 17-38, 491-495, 577-597, 598, 630-637, 755-759, 878, 880-885, 888-889, 914-926, 941-943, 993, 1034-1043, 1050-1058, 1125-1128, 1129-1133, 1203-1381, 1808-1819, 1835, 1846-1848, 1849-1856, 1991, 2012-2014, 2020-2023, 2027-2034, 2035-2037, 2135-2142, 2144, 2146 akt śledztwa, jak i wyjaśnienia podejrzanego. W tej sytuacji, przesłanka ogólna stosowania tymczasowego aresztowania, zawarta w art. 249 § 1 k.p.k., pozostaje aktualna. Dlatego też, sam fakt zastosowania przez Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie izolacyjnego środka zapobiegawczego był w pełni uzasadniony. W przedmiotowej sprawie nie można jednak uznać za prawidłowe postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania, pod względem czasu stosowania tego środka zapobiegawczego. Nie można bowiem zgodzić się z twierdzeniem Sądu pierwszej instancji, że czas stosowania środka zapobiegawczego, w postaci tymczasowego aresztowania powinien być zależny od planowanego na koniec sierpnia 2015r. wydania opinii biegłych z Biura Badań Kryminalistycznych ABW oraz biegłych ze Służby Kontrwywiadu Wojskowego. Rację trzeba przyznać autorowi wniesionego środka odwoławczego, że sporządzenie opinii nie będzie stanowiło wyczerpującego materiału dowodowego i będzie podlegało dalszej weryfikacji oraz będzie wymagało następnych działań procesowych. Słuszność też należy przyznać skarżącemu, iż terminy procesowe związane z dokonywanymi czynnościami uniemożliwią zakończenie śledztwa w ciągu miesiąca, stąd też przedłużenie tymczasowego aresztowania tylko na ten czas nie jest w żadnym stopniu wystarczające dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Na uwzględnienie zasługuje także drugi z zarzutów zawartych w zażaleniu. Podejrzanemu ppłk. rez. Z. J. zarzucono popełnienie przestępstwa określonego w art. 130 § 2 k.k., za które ustawodawca przewidział możliwość wymierzenia kary pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Jednakże, jak słusznie wskazał

autor zażalenia, w przedmiotowej sprawie decydującym czynnikiem stosowania tymczasowego aresztowania nie powinien być tylko fakt grożącej podejrzanemu surowej kary (art. 258 § 2 k.p.k.), lecz także charakter zarzucanego czynu i jego ścisły związek z obawą zaistnienia przesłanek określonych w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

Ppłk rez. Z. J. jest przecież podejrzany o działania na rzecz obcego wywiadu i przekazywania temu wywiadowi informacji niejawnych. W tej sytuacji, zdaniem Sądu Najwyższego, zachodzi także przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania, w postaci obawy ucieczki podejrzanego z kraju i dalszego ukrycia się, również przy pomocy obcych służb.

Reasumując należy stwierdzić, że na obecnym etapie postępowania, Sąd pierwszej instancji niezasadnie przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego tymczasowego aresztowania tylko o kolejny miesiąc, co nakazywało Sądowi Najwyższemu zmianę zaskarżonego orzeczenia i przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego ppłk. rez. Z. J. o czas wnioskowany przez prokuratora, tj. do dnia 15 października 2015r.